

helſt Indſtydſe paa den Afgjørelſe, ſom fra min Side vil blive truffen, naar Andragendet ſenere kommer til mig ad rette Veie. Dette har det ærede Medlem neppe heller kunnet mene; han har viſnok heller ikke kunnet mene, at det ſkulde komme Andrageren paa nogen Maade til Skade, at et ſaadant Andragende er kommet frem paa en efter min Formening urigtig Maade. Det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær) vil dog viſnok indrømme mig, at det dog heller ingenlunde kan være dette Thing ligegyldigt, om Andragendet om Invalideforſørgelſe i Almindelighed uden at rettes til Invalidebeſtyrelſen og ſenere til Finantsministeren, ſkulde lægge Veien om ad Folkethinget. Jeg tror, at det ærede Medlem og Thingets ſamtligte ærede Medlemmer vilde grue over den Bunte af Andragender om Invalideunderſtøttelſe, ſom ſaaledes vilde komme til hvert Aar at forelægge for Folkethinget; thi det er jo ikke enkeltviſt, at der kommer et Andragende om Invalidesager, enten om at godkjendes ſom Invalid eller at gjenoptages ſom Invalid eller om Forhøiſelſe af Invalideunderſtøttelſe; det er jo af de Sager, ſom, om jeg maa bruge dette Udtryk, vrinkle ind, og det forekommer mig, at det maa være ogſaa i dette Things Interelſe at faſtholde, at ſaadanne ganſke løbende Sager ſørſt komme til det ærede Thing efter at have udløbet dens Veie gjennem de regulære Stadier. Det ærede Thing kan ſelv ſlet ikke være tjent med, at ſaadanne Andragender komme til Folkethinget, før de ſørſt have været adreſerede med rigtig Adreſſe. Jeg tror alſaa, at mine Bemærkninger, — jeg veed ikke om jeg har gjort dem varmere, eller beſtemtere, end det var fornødent — ere fuldt berettigede, og at det ikke alene er i Administrationens Interelſe, at den rigtige Sagtagelſe af Formene finder Sted, men ogſaa i det ærede Things egen velforſtaede Interelſe. I Administrationens Interelſe er det dog abſolut, at det ærede Thing og Befolkningen ikke ſaae Indtrykket af, at Afgjørelſer fra Administrationens Side ere urigtige og ſørſt tages til Følge, naar de komme gjennem dette Thing; Administrationen kan umuligt være tjent med, at dette Indtryk gives. Men det ærede Thing kan ikke paa nogen Maade være tjent med at være den ſørſte Inſtans i alle mulige Andragendesager, før de have været hos Administrationen, og det er kun dette, jeg har gjort gjældende, og jeg tror med fuld Føie, at jeg anſer det for at være i Administrationens Interelſe men lige ſaa fuldt i Repræſentationens. Efter denne Berragtning maa jeg faſtholde, at, af de 3 Invalideandragender, er egenlig kun det ene med Berettigelſe henviſt til Finantsministeren — om Berettigelſen for Invaliderne taler jeg ikke —, medens de to andre efter min Mening meget paſſende af Udvalget kunde have været tilbageviſte til Invaliderne til Henviſning til Finantsministeren. Dette er

nemlig en ganſke anden Sag; naar noget ſaadant ſter, ſkal jeg ſelvfølgelig med ſørſte Billighed underſøge Sagen og ſaa tillige tage Henſyn, ſom de ſærlige Oplyſninger, der ere fremkomne igjennem Andragender og Erklæring, ſom have foreligget Udvalget, maatte foranlede. Men jeg tror, at det er fuldt beſøiet at faſtholde, at den rette Form maa iagttages i diſſe Sager. Jeg haaber i alt Fald, at det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær) vil være tilfreds med denne yderligere Udtalelſe fra min Side.

Bille: Den Regel, den ærede Miniſter nu fremsatte, er i den Grad godkjendt her i Folkethinget, at det virkelig ikke er nødvendigt med ſærligt Eftertryk at gjøre den gjældende, og netop de Betænkninger, der ere afgivne af Andragendeudvalget og Finantsudvalget, indeholde et ikke ganſke ringe Antal Exempler paa, at man følger denne Regel. Ved den Leilighed, ſom her er bragt under Omtale, maa Forholdet alſaa have været, at man har overſet, at Andragendet ikke har været indſendt ſørſt til Finantsministeriet, eller at man ikke har gjort ſig det rigtigt klart, at den tidligere Afgjørelſe flere Aar tilbage ikke kan betragtes ſom en Beſvarelſe af det Spørgſmaal, om de Paagjældende nu ere berettigede til Invalideforſørgelſe. Alſaa, der er den fuldſtændigſte Enighed mellem den ærede Finantsminister og Finantsudvalget og Folkethinget om Reglen i dens Almindelighed, og jeg vil ſige, at flere Medlemmer af Finantsudvalget efter at være blevene opmærksomme paa, at man ikke her har ſet ſkarpt nok paa Forholdet, ere ſtemte for, at diſſe Indſtillinger tages tilbage. Uden at jeg veed Noget om, hvor vidt det er Flertallet, veed jeg dog, at der er flere Medlemmer, ſom, efter at have ſet dette, ønske, at de Paagjældende ville gjøre Stridt, hvorved denne Feil kan blive afhjulpen. Der er alſaa ſlet ingen Meningsforſkjel i denne Henſeende. Det er kun lidt trift, at af de Henviſninger, hvorom vi tale, 5 i Alt, er der ved de 4, i alt Fald ved halvfjerde, formelle Mangler, og derfor kunde den ærede Finantsminister ikke gjøre Noget ved dem; det ſemte havde ſlet ingen formelle Mangler, det var ganſke i Orden, men der kom uheldigviſ Realiteten i Veien. Jeg glædede mig ſtedſe til, medens Miniſteren talte, at jo flere der faldt af diſſe Henſtillinger, deſto større bleve Chancerne for, at den ſidſte vilde blive modtagen, men den git det i Grunden allerværiſt. Jeg troede dog egentlig ikke, at den ærede Miniſter kunde ville paafſtaae med ſaa ſtor Beſtemthed, at den Fortolkning, der er gjort gjældende fra Finantsministeriets Side, var og abſolut maatte være rigtig; jeg troede, at der ved den Fortolkning, denne Lov havde faaet, ogſaa i Finantsministeriet var nogen Tvivl om, at denne Tvivl var bleven løst i Finantsministeriet paa den for Statskaſſen heldigſte Maade, hvorimod Udvalget